

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

SCARLETT ST. CLAIR

ΟΛΕΘΡΙΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

ΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Μετάφραση:
Στέργια Κάββαλου

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Η Περσεφόνη περπατούσε στην όχθη του ποταμού της Στύγας. Μυτερά κύματα έσπαγαν τη σκοτεινή επιφάνεια και το δέρμα της σκλήρυνε ενώ έφερνε στο μυαλό της την πρώτη της επίσκεψη στον Κάτω Κόσμο. Είχε προσπαθήσει να διασχίσει τον μεγάλο όγκο νερού χωρίς να ξέρει για τους νεκρούς που κατοικούσαν στα βάθη του. Την είχαν παρασύρει στον βυθό, τα άσκαρκα δάχτυλά τους έμπαιναν μέσα στο δέρμα της, της είχαν επιτεθεί από την επιθυμία τους να καταστρέψουν κάθε ζωή.

Νόμιζε ότι θα πνιγόταν – και μετά ο Ερμής ήρθε να τη σώσει.

Ο Άδης δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος με όλα αυτά, ωστόσο την είχε πάρει στο παλάτι του και είχε γιατρέψει τις πληγές της. Αργότερα, εκείνη έμαθε ότι οι νεκροί μέσα στο ποτάμι ήταν αρχαία πτώματα που είχαν έρθει στον Κάτω Κόσμο χωρίς νόμισμα για να πληρώσουν τον Χάροντα. Καταδικασμένοι να μείνουν μια αιωνιότητα μέσα στο ποτάμι, αποτελούσαν απλώς έναν από τους πολλούς τρόπους με τους οποίους ο Άδης προστάτευε τα σύνορα του βασιλείου του από τους ζω-

ντανούς που επιθυμούσαν να εισέλθουν και από τους νεκρούς που ήθελαν να δραπετεύσουν.

Παρά την ανησυχία που ένιωθε η Περσεφόνη δίπλα στο κανάλι, το τοπίο ήταν όμορφο. Η Στύγα εκτεινόταν για χιλιόμετρα, γινόταν ένα με τον ορίζοντα υπό τη σκιά των γκριζών βουνών. Λευκοί νάρκισσοι φύτρωναν σε συστάδες στις όχθες της, φέγγοντας σαν λευκές φωτιές πάνω στη σκοτεινή επιφάνεια. Απέναντι από τα βουνά, το παλάτι του Άδη στοίχειωνε τον ορίζοντα, υψωνόταν όπως οι μυτερές άκρες του στέμματός του από οψιδιανό.

Η Γιούρι, μια νεαρή ψυχή με πυκνή χαίτη από μπούκλες που χύνονταν προς τα κάτω και μελαμψό δέρμα, περπατούσε δίπλα της. Φορούσε ροζ μανδύα και δερμάτινα σανδάλια – σύνολο που ξεχώριζε μέσα στα σκιερά βουνά και το μαύρο νερό. Η ψυχή και η Περσεφόνη είχαν γρήγορα γίνει φίλες και συχνά πήγαιναν για περπάτημα στο Λιβάδι του Ασφόδελου, όμως σήμερα η Περσεφόνη είχε πείσει τη Γιούρι να ξεστρατίσουν από το συνηθισμένο τους μονοπάτι.

Έριξε ένα βλέμμα στη συντροφιά της, την οποία κρατούσε αγκαζέ, και ρώτησε: «Πόσο καιρό είσαι εδώ, Γιούρι;».

Η Περσεφόνη μάντευε ότι η ψυχή θα ήταν ήδη αρκετό καιρό στον Κάτω Κόσμο, κρίνοντας από τον παραδοσιακό πέπλο που φορούσε.

Η Γιούρι έσμιξε τα λεπτά της φρύδια πάνω από τα γκριζα της μάτια. «Δεν ξέρω. Πολύ καιρό».

«Θυμάσαι πώς ήταν ο Κάτω Κόσμος όταν έφτασες;»

Η Περσεφόνη είχε πολλές απορίες για το πώς ήταν ο Κάτω Κόσμος στην αρχαιότητα. Αυτή η εκδοχή του Κάτω Κόσμου ακόμη βασάνιζε τον Άδη, τον έκανε να νιώθει ντροπή, τον έκανε

να νιώθει ότι δεν αξίζει τη λατρεία και τον έπαινο των ανθρώπων.

«Ναι. Δεν ξέρω αν θα το ξεχάσω ποτέ». Η Γιούρι γέλασε κάπως αμήχανα. «Δεν ήταν όπως είναι τώρα».

«Πες μου κι άλλα» την ενθάρρυνε η Περσεφόνη. Παρότι είχε περιέργεια να μάθει για το παρελθόν και την ιστορία του Κάτω Κόσμου, δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι ένα μέρος της φοβόταν να ανακαλύψει την αλήθεια.

Κι αν δεν της άρεσαν όσα θα μάθαινε;

«Ο Κάτω Κόσμος ήταν... αφιλόξενος. Δεν υπήρχε *τίποτα*. Όλα ήταν άχρωμα και ασφυκτικά. Δεν υπήρχε μέρα και νύχτα, μόνο ένα μονότονο γκρι, μέσα στο οποίο υπήρχαμε».

Ωστε πράγματι ήταν *σκιές* – σκιές του εαυτού τους.

Όταν η Περσεφόνη επισκέφτηκε για πρώτη φορά τον Κάτω Κόσμο, ο Άδης την πήγε στον κήπο του. Ήταν πολύ θυμωμένη μαζί του. Την είχε προκαλέσει να δημιουργήσει ζωή στον Κάτω Κόσμο αφού είχε χάσει από εκείνον σε μια παρτίδα πόκερ. Δεν είχε καν συνειδητοποιήσει τις συνέπειες καλώντας τον να παίξουν, δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι εκείνος συμφώνησε να παίξει μαζί της με την πρόθεση να τη δεσμεύσει με ένα συμβόλαιο. Η πρόκληση που ακολούθησε την εξόργισε ακόμα περισσότερο με το που είδε τον κήπο του – ήταν μια όμορφη και κατάφυτη όαση, γεμάτη πολύχρωμα λουλούδια και ζωντανές ιτιές. Μετά της είχε αποκαλύψει ότι όλα ήταν μια ψευδαισθήση. Πίσω από τη μαγεία ήταν μια γη στάχτης και φωτιάς.

«Μοιάζει με τιμωρία» είπε η Περσεφόνη, που σκεφτόταν ότι πρέπει να ήταν τρομακτικό το να υπάρχουν χωρίς σκοπό.

Η Γιούρι τής χαμογέλασε αδύναμα και σήκωσε τους ώμους της. «Ήταν η καταδίκη μας επειδή ζούσαμε αδιάφορες ζωές».

Η Περσεφόνη συνοφρυώθηκε. Ήξερε ότι, κατά τους αρχαίους χρόνους, μόνο οι ήρωες συνήθως αναμενόταν να έχουν ευτυχισμένη ζωή στον Κάτω Κόσμο.

«Τι άλλαξε;»

«Δεν μπορώ να πω με σιγουριά. Φυσικά, υπήρχαν διάφορες φήμες. Σύμφωνα με μια από αυτές, μια θνητή που αγαπούσε ο Άδης πέθανε και ήρθε να υπάρξει εδώ».

Η Περσεφόνη προβληματίστηκε. Αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάποια δόση αλήθειας σε αυτό· σκέφτηκε ότι ο Άδης είχε μια παρόμοια αλλαγή στην οπτική του αφότου εκείνη έγραψε για τα αναποτελεσματικά στοιχήματα που έβαζε με τους θνητούς. Είχε κινητοποιηθεί τόσο μετά την κριτική της, που είχε ξεκινήσει την Επιχείρηση Αλκυόνη, ένα πρότζεκτ που περιλάμβανε την κατασκευή ενός υπερσύγχρονου κέντρου απεξάρτησης που ειδικευόταν στη δωρεάν φροντίδα των θνητών που υπέφεραν από κάποιον εθισμό.

Μια δυσάρεστη αίσθηση ανέβηκε στη σπονδυλική της στήλη και διαπέρασε το σώμα της, εξαπλώθηκε σαν πανούκλα. Ίσως δεν ήταν η μοναδική ερωμένη που ενέπνευσε τον Άδη.

Η Γιούρι συνέχισε. «Φυσικά, πιστεύω περισσότερο ότι απλώς... αποφάσισε να αλλάξει. Ο άρχοντας Άδης παρατηρούσε τον κόσμο. Όταν γινόταν λιγότερο χαοτικός, το ίδιο συνέβαινε και στον Κάτω Κόσμο».

Η Περσεφόνη δεν πίστευε ότι ήταν τόσο απλό. Είχε προσπαθήσει να κάνει τον Άδη να μιλήσει γι' αυτό, όμως εκείνος απέφευγε το θέμα. Τώρα αναρωτιόταν αν η σιωπή του οφειλόταν λιγότερο στην ντροπή και περισσότερο στο ότι ήθελε να κρατήσει τις λεπτομέρειες των προηγούμενων ερωτικών του σχέσεων μυστικές. Το μυαλό της άρχισε να τρέχει, οι σκέψεις

της έγιναν ανήσυχες, ένα ανεμοστρόβιλος αβεβαιότητας και αμφιβολίας. Πόσες γυναίκες είχε αγαπήσει ο Άδης; Είχε ακόμη συναισθήματα για κάποιες από αυτές; Τις είχε φέρει στο κρεβάτι που τώρα μοιραζόταν μαζί της;

Η σκέψη και μόνο την έκανε να ανακατεύεται. Ευτυχώς, βγήκε από τις σκέψεις της όταν εντόπισε μια ομάδα ψυχών να στέκονται πάνω σε μια προβλήτα κοντά στο ποτάμι.

Η Περσεφόνη σταμάτησε και έγενεψε προς το πλήθος.
«Ποιοι είναι, Γιούρι;»

«Καινούριες ψυχές».

«Γιατί μαζεύονται στις όχθες της Στύγας;»

Απ' όλες τις ψυχές που είχε συναντήσει η Περσεφόνη, αυτές φαίνονταν οι πιο... *πεθαμένες*. Τα πρόσωπά τους ήταν τραβηγμένα και το δέρμα τους χλωμό και καλυμμένο με στάχτη. Ήταν συγκεντρωμένες όλες μαζί, η πλάτη τους σκυφτή, τα χέρια τους σταυρωμένα πάνω στο στήθος τους, κι έτρεμαν.

«Επειδή φοβούνται» είπε η Γιούρι, ο τόνος της υπονοούσε ότι ο φόβος τους ήταν προφανής.

«Δεν καταλαβαίνω».

«Οι περισσότεροι ξέρουν ότι ο Κάτω Κόσμος και ο βασιλιάς του είναι τρομακτικοί, επομένως, όταν πεθαίνουν, είναι φοβισμένοι».

Στην Περσεφόνη αυτό δεν άρεσε καθόλου για πολλούς λόγους –κυρίως επειδή ο Κάτω Κόσμος δεν ήταν ένα μέρος που θα έπρεπε να φοβάσαι–, ταυτόχρονα όμως κατάλαβε ότι ήταν θυμωμένη με τον Άδη, ο οποίος δεν έκανε τίποτα για να αλλάξει την άποψη που είχε ο κόσμος για το βασίλειό του ή για τον ίδιο.

«Κανείς δεν τις παρηγορεί αφού περάσουν τις πύλες;»

Η Γιούρι τής έριξε ένα παράξενο βλέμμα, λες και δεν κατα-

λάβαινε γιατί κάποιος πρέπει να προσπαθήσει να καθησυχάσει ή να καλωσορίσει μια νέα ψυχή.

«Ο Χάροντας τις περνάει απέναντι από τη Στύγα, και τώρα πρέπει να περπατήσουν τον δρόμο της κρίσεως» είπε η Γιούρι. «Μετά από αυτό, τις βάζουν σε έναν τόπο είτε ανάπαυσης είτε αιώνιου μαρτυρίου. Έτσι γίνεται από πάντα».

Η Περσεφόνη πίεσε δυνατά τα χείλη της, το σαγόνι της σφίχτηκε από τον εκνευρισμό. Της έκανε εντύπωση πώς από τη μία μπορούσαν να μιλούν για το πόσο είχε εξελιχθεί ο Κάτω Κόσμος και την αμέσως επόμενη στιγμή να γίνονται μάρτυρες ξεπερασμένων πρακτικών. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να αφήνουν αυτές τις ψυχές χωρίς ένα καλωσόρισμα ή μια παρηγοριά. Άφησε το χέρι της Γιούρι και περπάτησε προς την ομάδα που περίμενε, διστάζοντας καθώς εκείνες συνέχισαν να τρέμουν και να την αποφεύγουν.

Χαμογέλασε, με την ελπίδα ότι ίσως θα κατεύναζε το άγχος τους.

«Γεια σας. Με λένε Περσεφόνη».

Και πάλι, οι ψυχές συνέχισαν να τρέμουν. Έπρεπε να ξέρει ότι το όνομά της δεν θα τους παρηγορούσε – δεν σήμαινε τίποτα. Η μητέρα της, η Δήμητρα, η Ολύμπια θεά του θερισμού, είχε φροντίσει γι' αυτό. Από φόβο, είχε κρατήσει την Περσεφόνη κλειδωμένη σε μια γυάλινη φυλακή για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της, αποκλείοντάς την από τη λατρεία των θνητών και, αναπόφευκτα, και από τις δυνάμεις της.

Πολλά και διαφορετικά συναισθήματα μπερδεύονταν μέσα στο στομάχι της – σύγχυση επειδή δεν μπορούσε να βοηθήσει, λύπη που ήταν αδύναμη και θυμός που η μητέρα της είχε προσπαθήσει να αψηφήσει τη μοίρα.

«Να τους δείξεις τη θεϊκή σου υπόσταση» πρότεινε η Γιούρι. Είχε ακολουθήσει την Περσεφώνη ενώ εκείνη πλησίαζε τις ψυχές.

«Γιατί;»

«Αυτό θα τις παρηγορήσει. Αυτή τη στιγμή, δεν διαφέρει καθόλου από μια οποιαδήποτε ψυχή του Κάτω Κόσμου. Ως θεά όμως, είσαι κάποια την οποία έχουν σε υψηλή εκτίμηση».

Η Περσεφώνη άρχισε να διαμαρτύρεται. Αυτοί οι άνθρωποι δεν γνώριζαν το όνομά της – πώς θα μπορούσε η θεϊκή της μορφή να απαλύνει τους φόβους τους;

Έπειτα η Γιούρι πρόσθεσε: «Λατρεύουμε το θείο. Θα τους δώσεις ελπίδα».

Της Περσεφώνης δεν της άρεσε η θεϊκή της μορφή. Ήδη δυσκολευόταν ως θεά προτού αποκτήσει τις δυνάμεις της, και αυτό δεν άλλαξε ούτε όταν η μαγεία της ζωντάνεψε χάρη στη λατρεία του Άδη. Γρήγορα κατάλαβε ότι άλλο πράγμα είναι να έχεις μαγικές δυνάμεις και άλλο να τις χρησιμοποιείς σωστά. Κι όμως, ήταν σημαντικό για εκείνη αυτές οι νέες ψυχές να νιώσουν καλοδεχούμενες στον Κάτω Κόσμο, να δουν το βασίλειο του Άδη ως ένα καινούριο ξεκίνημα, και το κυριότερο, ήθελε να βεβαιωθεί ότι ήξεραν πως ο βασιλιάς τους νοιαζόταν για αυτές.

Η Περσεφώνη έβγαλε την ανθρώπινη μεταμφίεσή της. Τη μαγεία την ένιωθε σαν μετάξι που γλιστράει από το δέρμα της και στάθηκε εκεί μπροστά από τις ψυχές μέσα σε μια αιθέρια λάμψη. Αισθανόταν το βάρος των λευκών κεράτων αντιλόπης κάπως μεγαλύτερο, τώρα που ήταν εκτεθειμένη στην αληθινή της μορφή. Τα κατσαρά της μαλλιά φωτίζονταν από χάλκινες, χρυσές και αχνοκίτρινες αποχρώσεις και τα μάτια της έκαιγαν με ένα απόκοσμο πράσινο χρώμα.

Χαμογέλασε ξανά στις ψυχές. «Είμαι η Περσεφόνη, η θεά της άνοιξης. Χαίρομαι πολύ που είστε εδώ».

Η αντίδρασή τους στην ακτινοβολία της ήταν άμεση. Εκεί που έτρεμαν, άρχισαν αμέσως να τη λατρεύουν γονατιστές στα πόδια της. Το στομάχι της Περσεφόνης σφίχτηκε και η καρδιά της χτυπούσε πιο δυνατά ενώ προσπαθούσε να προχωρήσει.

«Αχ, όχι, σας παρακαλώ». Γονάτισε μπροστά από μια ψυχή – μια γυναίκα μεγαλύτερης ηλικίας με κοντά άσπρα μαλλιά και δέρμα λεπτό σαν χαρτί. Ακούμπησε τα μάγουλά της και το υγρό γαλάζιο της βλέμμα συνάντησε το δικό της. «Σε παρακαλώ, σήκω και στάσου δίπλα μου» είπε και βοήθησε τη γυναίκα να σηκωθεί.

Οι υπόλοιπες ψυχές παρέμειναν κάτω, τα κεφάλια τους ήταν σηκωμένα, τα μάτια τους καθηλωμένα.

«Πώς σε λένε;»

«Έλενορ» απάντησε με βραχνή φωνή η γυναίκα.

«Έλενορ». Η Περσεφόνη είπε το όνομα χαμογελώντας. «Ελπίζω να βρεις τον Κάτω Κόσμο τόσο γαλήνιο όσο τον βρίσκω εγώ».

Τα λόγια της ήταν σαν μια χορδή που ίσιωσε τους γερμένους ώμους της γυναίκας. Η Περσεφόνη προχώρησε στην επόμενη ψυχή, και στην επόμενη, μέχρι που μίλησε σε όλες τους, και όλες σηκώθηκαν όρθιες ξανά.

«Ίσως να περπατήσουμε όλοι μαζί στο Λιβάδι της Κρίσεως» πρότεινε.

«Ω, αυτό δεν είναι απαραίτητο» διέκοψε η Γιούρι. «Θάνατε!»

Ο φτερωτός θεός του θανάτου εμφανίστηκε αμέσως. Ήταν όμορφος με έναν σκοτεινό τρόπο, είχε χλωμό δέρμα, κατακόκκινα χείλη και ξανθά, σχεδόν λευκά, μαλλιά που έπεφταν

στους ώμους του. Τα μπλε του μάτια ήταν τόσο εντυπωσιακά όσο μια αστραπή στον νυχτερινό ουρανό. Η παρουσία του έφερε μια αίσθηση ηρεμίας που η Περσεφόνη ένιωσε βαθιά στο στήθος της. Ήταν σχεδόν σαν να ήταν αβαρής.

«Αρχόντισσά μου» είπε ενώ έκανε υπόκλιση, η φωνή του ήταν μελωδική και πλούσια.

«Θάνατε». Η Περσεφόνη δεν μπορούσε να συγκρατήσει το πλατύ της χαμόγελο.

Ο Θάνατος ήταν ο πρώτος που της είχε δώσει πληροφορίες για τον αβέβαιο ρόλο που είχε ο Άδης ως θεός των νεκρών κατά τη διάρκεια μιας ξενάγησης στα Ηλύσια Πεδία. Ήταν η δική του οπτική που τη βοήθησε να κατανοήσει τον Κάτω Κόσμο λίγο καλύτερα και που, αν ήθελε να είναι ειλικρινής, της έδωσε αυτό που χρειαζόταν για να δοθεί ολοκληρωτικά στον Άδη.

Έδειξε προς τις συγκεντρωμένες ψυχές και τις σύστησε στον θεό.

Το χαμόγελό του ήταν αμυδρό μα ειλικρινές όταν τους είπε: «Έχουμε γνωριστεί».

Ως αυτός που ξεριζώνει τις ψυχές, ο Θάνατος ήταν το τελευταίο πρόσωπο που έβλεπαν οι θνητοί προτού προσγειωθούν στις όχθες της Στύγας.

«Μόλις ετοιμαζόμουν να συνοδεύσω τις νέες ψυχές στο Λιβάδι της Κρίσεως» είπε η Περσεφόνη.

Πρόσεξε ότι τα μάτια του Θανάτου άνοιξαν κάπως παραπάνω, και εκείνος κοίταξε τη Γιούρι, η οποία έσπευσε να μιλήσει. «Την αρχόντισσα Περσεφόνη τη χρειάζονται πίσω στο παλάτι. Μπορείς να τις συνοδεύσεις εσύ, Θάνατε;»

«Φυσικά» απάντησε εκείνος, φέρνοντας το χέρι του στο στήθος του. «Χαρά μου».

Η Περσεφόνη αποχαιρέτησε τις ψυχές ενώ ο Θάνατος στράφηκε προς το πλήθος, άνοιξε διάπλατα τα φτερά του και εξαφανίστηκε μαζί με τις ψυχές.

Η Γιούρι πήρε την Περσεφόνη από το χέρι, τραβώντας την μακριά από τις όχθες της Στύγας, όμως η Περσεφόνη δεν κουνήθηκε.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε.

«Ποιο;»

«Δεν με χρειάζονται στο παλάτι, Γιούρι. Θα μπορούσα να είχα πάει τις ψυχές στο λιβάδι».

«Συγγνώμη, Περσεφόνη. Φοβήθηκα ότι θα άρχιζαν να ζητάνε πράγματα».

«Να ζητάνε;» Έσμιξε τα φρύδια της. «Τι θα μπορούσαν να ζητήσουν;»

«Χάρες» εξήγησε η Γιούρι.

Η Περσεφόνη γέλασε στη σκέψη και μόνο. «Δεν είμαι καν σε θέση να κάνω μεγάλες χάρες».

«Αυτό δεν το ξέρουν» είπε η Γιούρι. «Το μόνο που βλέπουν είναι μια θεά η οποία μπορεί να τις βοηθήσει να κλείσουν ακρόαση με τον Άδη ή να επιστρέψουν στον κόσμο των ζωντανών».

Η Περσεφόνη προβληματίστηκε. «Γιατί το πιστεύεις αυτό;»

«Επειδή ήμουν μια από αυτές τις ψυχές».

Η Γιούρι την πήρε ξανά από το χέρι και, αυτή τη φορά, η Περσεφόνη ακολούθησε. Τεταμένη σιωπή γέμισε τον χώρο ανάμεσά τους και η Περσεφόνη κατσούφιασε.

«Συγγνώμη, Γιούρι. Μερικές φορές ξεχνάω...»

«Ότι είμαι νεκρή;» Χαμογέλασε, όμως η Περσεφόνη ένιωσε μικρή και ανόητη. «Δεν πειράζει. Αυτός είναι ένας από τους

λόγους που σε συμπαθώ τόσο πολύ». Σταμάτησε για λίγο και πρόσθεσε: «Ο Άδης έκανε καλή επιλογή συζύγου».

«Συζύγου;» Η Περσεφόνη σήκωσε τα φρύδια της.

«Δεν είναι προφανές ότι ο Άδης σκοπεύει να σε παντρευτεί;»

Η Περσεφόνη γέλασε. «Τώρα μιλάς τελείως υποθετικά, Γιούρι».

Μόνο που ο Άδης είχε ξεκαθαρίσει τις προθέσεις του. *Θα γίνεις η βασίλισσά μου. Δεν χρειάζομαι τις Μοίρες για να μου το πουν.* Το στήθος της σφίχτηκε, τα λόγια σχημάτιζαν κόμπους στο στομάχι της.

Αυτά τα λόγια θα έπρεπε να κάνουν την καρδιά της να λιώσει και το γεγονός ότι δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο την αναστάτωνε. Μπορεί να είχε να κάνει με τον πρόσφατο χωρισμό τους. Γιατί εκείνη ένιωθε τέτοιον φόβο ενώ ο Άδης έμοιαζε τόσο σίγουρος για το μέλλον τους;

Η Γιούρι, που αγνοούσε τον πόλεμο που γινόταν μέσα στην Περσεφόνη, είπε: «Γιατί να μη σε διαλέξει ο Άδης για βασίλισσα; Είσαι μια ανύπαντρη θεά και δεν έχεις δώσει όρκο αγνότητας».

Η ψυχή κοίταξε την Περσεφόνη με ένα βλέμμα που μαρτυρούσε ότι ήξερε και η Περσεφόνη κοκκίνισε.

«Το ότι είμαι θεά δεν σημαίνει ότι έχω τα προσόντα για να γίνω βασίλισσα του Κάτω Κόσμου».

«Όχι, είναι όμως μια αρχή. Ο Άδης ποτέ δεν θα διάλεγε μια θνητή ή μια νύμφη για βασίλισσά του. Πίστεψέ με, είχε πολλές ευκαιρίες».

Ένα κέντρισμα ζήλιας διαπέρασε τη σπονδυλική στήλη της Περσεφόνης, σαν ένα σπέρτο που προσγειώνεται σε μια δε-

ξαμενή με κηροζίνη. Η μαγεία της φούσκωσε, απαιτούσε μια διέξοδο. Ήταν ένας μηχανισμός άμυνας και χρειάστηκε λίγα λεπτά για να την καταλαγιάσει.

Συγκρατήσου, διέταξε τον εαυτό της.

Δεν αγνοούσε το γεγονός ότι ο Άδης είχε άλλες ερωμένες κατά τη διάρκεια της ζωής του— η μια ήταν η κοκκινομάλλα νύμφη Μίνθη, την οποία εκείνη είχε μεταμορφώσει σε μέντα. Κι όμως, ποτέ δεν της είχε περάσει από το μυαλό ότι το ενδιαφέρον του Άδη για εκείνη μπορεί, εν μέρει, να οφειλόταν στο θεϊκό της αίμα. Κάτι σκοτεινό άρχισε να πληγώνει την καρδιά της. Πώς μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να σκεφτεί έτσι για τον Άδη; Την ενθάρρυνε να αγκαλιάσει τη θεϊκή της φύση, τη λάτρεψε για να μπορέσει να διεκδικήσει την ελευθερία και τη δύναμή της, και της είπε ότι την αγαπούσε. Αν ήταν να την κάνει βασίλισσά του, θα ήταν επειδή νοιαζόταν για εκείνη, όχι επειδή ήταν μια θεά.

Σωστά;

Η Περσεφόνη γρήγορα σταμάτησε να κάνει αυτές τις σκέψεις καθώς εκείνη και η Γιούρι επέστρεφαν στον Ασφόδελο, όπου την περιτριγύρισαν παιδιά που την παρακαλούσαν να παίξει μαζί τους. Ύστερα από ένα σύντομο κρυφτό, την πήρε η Οφηλία, η Ελάρα και η Αναστασία, οι οποίες ήθελαν τη γνώμη της για τα κρασιά, τις τούρτες και τα λουλούδια για τον επικείμενο εορτασμό του θερινού ηλιοστασίου.

Το ηλιοστάσιο σηματοδοτούσε την αρχή της νέας χρονιάς και σήμαινε ότι ξεκινούσε η αντίστροφη μέτρηση για τους Πανελλήνιους Αγώνες που θα γίνονταν σε έναν μήνα – τον ενθουσιασμό για τους οποίους ούτε ο θάνατος δεν μπορούσε να κατευνάσει μεταξύ των ψυχών. Με τέτοια σημαντική γιορτή να

πλησιάζει, η Περσεφόνη είχε ρωτήσει τον Άδη αν μπορούσαν να κάνουν ένα πάρτι στο παλάτι, πράγμα με το οποίο είχε συμφωνήσει. Ανυπομονούσε να δεχτεί ξανά τις ψυχές στην κεντρική αίθουσα όσο ανυπομονούσαν και εκείνες να βρεθούν εκεί.

Ακόμα κι όταν η Περσεφόνη επέστρεψε στο παλάτι, συνέχιζε να αισθάνεται ανήσυχη. Το σκοτάδι της αμφιβολίας της μεγάλωνε, πίεζε το κρανίο της, ενώ η μαγεία της παλλόταν κάτω από το δέρμα της, κάνοντάς τη να νιώθει δυσφορία και εξάντληση. Χτύπησε το κουδουνάκι για να της φέρουν τσάι και περιπλανήθηκε μέσα στη βιβλιοθήκη, ελπίζοντας ότι με το διάβασμα θα ξεχνούσε τη συζήτηση με τη Γιούρι.

Κουλουριασμένη σε μια από τις μεγάλες πολυθρόνες δίπλα στο τζάκι, η Περσεφόνη ξεφύλλιζε ένα αντίτυπο του *Μαγεία και Χάος*. Ήταν μια από τις πολλές εργασίες που της είχε βάλει η θεά της μαγείας, η οποία της μάθαινε να ελέγχει την απρόβλεπτη μαγεία της.

Δεν είχε τόσο γρήγορα αποτελέσματα όσο θα ήθελε.

Η Περσεφόνη περίμενε πολύ καιρό να εκδηλωθούν οι δυνάμεις της, κι όταν αυτό συνέβη, ήταν κατά τη διάρκεια ενός έντονου καβγά με τον Άδη. Από τότε, είχε καταφέρει να κάνει τα λουλούδια να ανθίσουν, όμως δυσκολευόταν να διοχετεύσει την κατάλληλη ποσότητα μαγείας. Επίσης είχε ανακαλύψει ότι η ικανότητά της να τηλεμεταφέρεται ήταν προβληματική, που σήμαινε ότι δεν κατέληγε πάντα εκεί όπου ήθελε. Η Εκάτη έλεγε ότι ήταν απλώς θέμα εξάσκησης, όμως και πάλι αυτό έκανε την Περσεφόνη να νιώθει αποτυχημένη. Για αυτούς τους λόγους, είχε αποφασίσει να μη χρησιμοποιεί μαγεία στον Πάνω Κόσμο.

Όχι μέχρι να μπορέσει να την ελέγξει.

Έτσι, για το πρώτο μάθημά της με την Εκάτη, μελέτησε,

διάβασε την ιστορία της μαγείας, της αλχημείας και τις ποικίλες και τρομακτικές δυνάμεις των θεών, λαχταρώντας να έρθει η μέρα που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις της τόσο εύκολα όσο ανέπνεε.

Ξαφνικά, μια ζεστασιά απλώθηκε στο δέρμα της, κάνοντας τις τρίχες στον αυχένα και στα χέρια της να σηκωθούν. Παρά τη ζέστη, έτρεμε, η ανάσα της έγινε γρήγορη.

Ο Άδης ήταν κοντά και το σώμα της το ήξερε.

Ήθελε να αναστενάξει καθώς ένα φτερούγισμα ξεκίνησε χαμηλά στο στομάχι της.

Ω θεοί. Ήταν αχόρταγη.

«Σκέφτηκα ότι θα σε έβρισκα εδώ». Η φωνή του Άδη ερχόταν από πάνω, κι εκείνη κοίταξε ψηλά και τον βρήκε να στέκεται πίσω της. Το γκρίζο βλέμμα του συνάντησε το δικό της ενώ έσκυψε να τη φιλήσει, κρατώντας στη χούφτα του το πιγούνι της. Ήταν ένα κτητικό κράτημα και ένα παθιασμένο φιλί που άφησε τα χείλη της ερεθισμένα όταν εκείνος αποτραβήχτηκε.

«Πώς ήταν η μέρα σου, αγάπη μου;» Η τρυφερότητά του της έκοψε την ανάσα.

«Καλή».

Οι γωνίες του στόματος του Άδη σηκώθηκαν, κι ενώ μιλούσε, το βλέμμα του έπεσε στα χείλη της.

«Ελπίζω να μη σε ενοχλώ. Φαίνεται ότι το βιβλίο σου σε συνεπήρε για τα καλά».

«Όχι» έσπευσε να πει και μετά ξερόβηξε. «Εννοώ... είναι κάτι που μου έχει αναθέσει η Εκάτη».

«Μπορώ να δω;» ρώτησε αφήνοντάς την και απλώνοντας το χέρι του για να πάρει το βιβλίο.

Χωρίς να πει κουβέντα, του το έδωσε και κοιτούσε ενώ ο

θεός των νεκρών βημάτιζε γύρω από την πολυθρόνα της και ξεφύλλιζε το βιβλίο. Υπήρχε κάτι το απίστευτα διαβολικό στην εμφάνισή του, μια καταιγίδα σκότους ντυμένη από πάνω μέχρι κάτω στα μαύρα.

«Πότε άρχισε να σε εκπαιδεύει η Εκάτη;» ρώτησε.

«Αυτή την εβδομάδα» είπε. «Μου έβαλε εργασία».

«Χμ». Σώπασε για λίγο, κρατώντας το βλέμμα του πάνω στο βιβλίο ενώ μιλούσε. «Έμαθα ότι υποδέχτηκες τις νέες ψυχές σήμερα».

Η Περσεφόνη ίσιωσε την πλάτη της αδυνατώντας να καταλάβει αν ήταν θυμωμένος μαζί της.

«Περπατούσα με τη Γιούρι όταν τις είδα να περιμένουν στις όχθες της Στύγας».

Ο Άδης σήκωσε το βλέμμα του, τα μάτια του είχαν τη λάμψη της φωτιάς.

«Πήγες μια ψυχή έξω από τον Ασφόδελο;» Υπήρχε μια δόση έκπληξης στη φωνή του.

«Είναι η Γιούρι, Άδη. Εξάλλου, δεν ξέρω γιατί τις κρατάς απομονωμένες».

«Για να μη δημιουργούν προβλήματα».

Η Περσεφόνη έβαλε τα γέλια, όμως σταμάτησε όταν είδε το βλέμμα του Άδη. Στεκόταν ανάμεσα σε εκείνη και στο τζάκι, φωτισμένος σαν άγγελος. Ήταν πραγματικά υπέροχος με τα ψηλά ζυγωματικά του, το περιποιημένο του μουσάκι και τα γεμάτα χείλη του. Τα μακριά μαύρα μαλλιά του ήταν πιασμένα σε κοτσίδα πίσω από το κεφάλι του. Της άρεσαν έτσι επειδή της άρεσε να τα λύνει, της άρεσε να περνάει τα χέρια της από μέσα τους, της άρεσε να τα κρατάει όταν εκείνος ήταν μέσα της.

Με αυτή τη σκέψη, η ατμόσφαιρα έγινε πιο βαριά και εκεί-

νη πρόσεξε ότι το στήθος του Άδη φούσκωσε με μια απότομη εισπνοή λες και μπορούσε να νιώσει την αλλαγή στις σκέψεις της. Έγλειψε τα χείλη της και προσπάθησε να συγκεντρωθεί στην κουβέντα που θα έκαναν.

«Οι ψυχές στον Ασφόδελο ποτέ δεν δημιουργούν προβλήματα» είπε η Περσεφόνη.

«Πιστεύεις ότι έχω άδικο». Δεν ήταν ερώτηση αλλά δήλωση, και εκείνος δεν φάνηκε καθόλου έκπληκτος. Όλη τους η σχέση είχε ξεκινήσει επειδή η Περσεφόνη πίστευε ότι εκείνος είχε άδικο.

«Νομίζω ότι εσύ ο ίδιος δεν αναγνωρίζεις το γεγονός ότι έχεις αλλάξει και έτσι δεν πιστεύεις πως το έχουν αναγνωρίσει και οι ψυχές».

Ο θεός έμεινε σιωπηλός για αρκετή ώρα. «Γιατί καλωσόρισες τις ψυχές;»

«Επειδή ήταν φοβισμένες και αυτό δεν μου άρεσε».

Το στόμα του Άδη στράβωσε. «Ορισμένες από αυτές πρέπει να φοβούνται, Περσεφόνη».

«Αυτές που πρέπει να φοβούνται θα το κάνουν, ανεξάρτητα από το αν τις καλωσόρισα ή όχι».

Οι θνητοί ξέρουν τι σημαίνει η αιώνια αιχμαλωσία τους στα Τάρταρα, σκέφτηκε.

«Ο Κάτω Κόσμος είναι όμορφος, κι εσύ νοιάζεσαι για την ύπαρξη των ανθρώπων, Άδη. Γιατί οι καλοί να φοβούνται ένα τέτοιο μέρος; Γιατί να πρέπει να σε φοβούνται;»

«Όπως έχουν τα πράγματα, ακόμη με φοβούνται. Εσύ ήσουν εκείνη που τις καλωσόρισε».

«Τότε να τις καλωσορίσεις μαζί μου» πρότεινε.

Το μειδίαμα του Άδη παρέμεινε και η έκφρασή του μαλάκω-

σε. «Μπορεί να μη σου αρέσει ο τίτλος της βασίλισσας, όμως μια χαρά φέρεσαι ως τέτοια».

Η Περσεφόνη για μια στιγμή πάγωσε, από τη μια φοβόταν τον θυμό του Άδη και από την άλλη είχε άγχος που την αποκάλεσε βασίλισσα.

«Αυτό... είναι κάτι που σε δυσαραεστεί;»

«Γιατί να με δυσαραεστεί;»

«Δεν είμαι βασίλισσα» είπε ενώ σηκώθηκε από τη θέση της και τον πλησίασε, παίρνοντας το βιβλίο από τα χέρια του. «Επίσης δεν μπορώ να καταλάβω πώς νιώθεις για τις πράξεις μου».

«Θα γίνεις η βασίλισσά μου» είπε ο Άδης παθιασμένα, σχεδόν σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι ήταν αλήθεια. «Το έχουν αποφασίσει οι Μοίρες».

Η Περσεφόνη αγρίεψε, οι προηγούμενες σκέψεις της επέστρεψαν βιαστικά. Πώς να ρωτούσε τον Άδη γιατί την ήθελε για βασίλισσά του; Και το χειρότερο, γιατί ένιωθε την ανάγκη να της απαντήσει σε αυτή την ερώτηση; Γύρισε από την άλλη και χάθηκε μέσα στις στοίβες των βιβλίων για να κρύψει την αντίδρασή της.

«Εσένα σε δυσαραεστεί αυτό;» ρώτησε ο Άδης, που εμφανίστηκε μπροστά της εμποδίζοντας τον δρόμο της σαν βουνό.

Η Περσεφόνη τα έχασε, αλλά συνήλθε γρήγορα. «Όχι» απάντησε περνώντας από δίπλα του.

Ο Άδης την ακολούθησε.

Την ώρα που επέστρεφε το βιβλίο στη θέση του πάνω στο ράφι, μίλησε. «Ωστόσο θα προτιμούσα να με θέλεις για βασίλισσα επειδή με αγαπάς και όχι επειδή το αποφάσισαν οι Μοίρες».

Ο Άδης περίμενε να έρθουν πρόσωπο με πρόσωπο για να της μιλήσει. Είχε παραξενευτεί. «Αμφιβάλλεις για την αγάπη μου;»

«Όχι!» Τα μάτια της γούρλωσαν από το συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει και μετά οι ώμοι της έπεσαν. «Όμως... Μάλλον δεν μπορούμε να αποφύγουμε αυτό που οι άλλοι μπορεί να εισπράττουν από τη σχέση μας».

«Και τι λένε οι άλλοι, ακριβώς;» Στεκόταν πολύ κοντά της, μπορούσε να μυρίσει τα μπαχαρικά και τον καπνό και μια δόση χειμωνιάτικου αέρα. Ήταν το άρωμα της μαγείας του.

Ο ένας της ώμος σηκώθηκε και έπεσε ενώ έλεγε: «Ότι είμαστε μαζί μόνο και μόνο επειδή το είπαν οι Μοίρες. Ότι με διάλεξες μόνο και μόνο επειδή είμαι θεά».

«Σου έχω δώσει αφορμή να πιστεύεις τέτοια πράγματα;»

Έμεινε να τον κοιτάζει, αδυνατώντας να του απαντήσει. Δεν ήθελε να του πει ότι η Γιούρι είχε φυτέψει αυτή την ιδέα στην καρδιά της. Η σκέψη υπήρχε εκεί από πριν – ένας σπόρος που φυτεύτηκε ωρίς. Η Γιούρι ίσα που τον πότισε, και τώρα μεγάλωνε, τόσο άγριος όσο τα μαύρα κλαδιά που βλάσταιναν από τη μαγεία της.

Ο Άδης έσπευσε να μιλήσει, απαιτούσε εξηγήσεις. «Ποιος σε έκανε να αμφιβάλλεις;»

«Απλώς μόλις άρχισα να αναλογίζομαι...»

«Τα κίνητρά μου;»

«Όχι...»

Μισόκλεισε τα μάτια του. «Πάντως έτσι φαίνεται».

Η Περσεφόνη έκανε ένα βήμα πέρα, η βιβλιοθήκη πίεζε την πλάτη της. «Λυπάμαι που μίλησα».

«Τώρα είναι πολύ αργά».

Η Περσεφόνη τον αγριοκοίταξε. «Θα με τιμωρήσεις επειδή είπα αυτό που σκέφτομαι;»

«Να σε τιμωρήσω;» Ο Άδης έγειρε το κεφάλι του στο πλάι

και πήγε πιο κοντά της, οι γοφοί τους ακουμπούσαν, χωρίς να αφήνουν καμία απόσταση μεταξύ τους. «Με ενδιαφέρει να μάθω με ποιον τρόπο πιστεύεις ότι μπορεί να σε τιμωρήσω».

Αυτά τα λόγια την αναστάτωσαν και, παρότι την έκαναν να ανάψει, κατάφερε να τον κοιτάξει αγριεμένη.

«Με ενδιαφέρει να απαντήσεις στις απορίες μου».

Το σαγόνι του Άδη σφίχτηκε. «Θύμισέ μου ξανά την ερώτησή σου».

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Τον ρωτούσε αν την είχε διαλέξει μόνο και μόνο επειδή ήταν θεά; Τον ρωτούσε αν την αγαπούσε;

Πήρε μια βαθιά ανάσα και τον κοίταξε μέσα από τις βλεφαρίδες της. «Αν δεν υπήρχαν Μοίρες, πάλι θα με ήθελες;»

Δεν μπορούσε να ακουμπήσει το βλέμμα της στο πρόσωπο του Άδη. Τα μάτια του ήταν ένα λείζερ που έλιωνε το στήθος της και την καρδιά της και τα πνευμόνια της. Δεν μπορούσε να ανασάνει ενώ τον περίμενε να μιλήσει – και εκείνος δεν το έκανε. Όμως, την έπιασε με το ένα του χέρι και έσφιξε το πιγούνι της. Το σώμα του δονούνταν. Εκείνη μπορούσε να νιώσει τη βία που υπέβασκε και για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν ο βασιλιάς του Κάτω Κόσμου σκόπευε να την απελευθερώσει.

Μετά η λαβή του χαλάρωσε και τα δάχτυλά του απλώθηκαν στα μάγουλά της, το βλέμμα του κατέβηκε στα χείλη της.

«Ξέρεις πώς ήξερα ότι οι Μοίρες σε έφτιαξαν για εμένα;» Η φωνή του ήταν ένας βραχνός ψίθυρος, αυτόν τον τόνο χρησιμοποιούσε στο σκοτάδι του δωματίου τους αφού είχαν κάνει έρωτα.

Η Περσεφόνη κούνησε το κεφάλι της αργά, παγιδευμένη στο βλέμμα του.

«Μπορούσα να το γευτώ πάνω στο δέρμα σου, και για το

μόνο πράγμα για το οποίο μετανιώνω είναι που έζησα τόσο καιρό χωρίς εσένα».

Τα χείλη του πέρασαν από το σαγόνι της και από το μάγουλό της. Κράτησε την ανάσα της, παραδομένη στο άγγιγμά του, αναζητούσε το στόμα του, όμως εκείνος, αντί να τη φιλήσει, έκανε πίσω.

Αυτή η ξαφνική απόσταση την έκανε να παραπατήσει και ακούμπησε πίσω στη βιβλιοθήκη για να στηριχτεί.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε αγριοκοιτάζοντάς τον.

Της χάρισε ένα σκοτεινό γέλακι, οι γωνίες του στόματός του σηκώθηκαν. «Προκαταρκτικά».

Μετά έκανε μπροστά, την πήρε στα χέρια του και πάνω στον ώμο του. Η Περσεφόνη έβγαλε μια φωνούλα έκπληξης και ρώτησε: «Τι κάνεις;».

«Σου αποδεικνύω ότι σε θέλω».

Βγήκε από τη βιβλιοθήκη και μπήκε στο χολ.

«Κατέβασέ με κάτω, Άδη!»

«Όχι».

Είχε την αίσθηση ότι εκείνος χαμογελούσε. Το χέρι του ανέβαινε σιγά σιγά ανάμεσα από τους μηρούς της, χωρίζοντας τη σάρκα της και βουτώντας μέσα της. Εκείνη άρπαξε το ύφασμα από το σακάκι του για να μην πέσει από τον ώμο του.

«Άδη!» βόγκηξε.

Εκείνος χαχάνισε, και εκείνη τον μίσησε για αυτό. Μετακίνησε τα χέρια της στα μαλλιά του και τα τράβηξε, σπρώχνοντας το κεφάλι του πίσω, αναζητώντας τα χείλη του. Ο Άδης ήταν περιπονητικός και την κόλλησε στον κοντινότερο τοίχο, δίνοντάς της ένα άγριο φιλί προτού απομακρυνθεί για να γρulisσει μέσα στο αυτί της.

«Θα σε τιμωρήσω μέχρι να ουρλιάξεις, μέχρι να χύσεις τόσο πολύ γύρω από τον πούτσο μου, που δεν θα σου μείνει καμία αμφιβολία για το πόσο νοιάζομαι».

Τα λόγια του έκλεψαν την ανάσα της και η μαγεία της ξύπνησε, ζεσταίνοντας το δέρμα της.

«Φρόντισε να κρατήσεις τις υποσχέσεις σου, αφέντη Άδη» είπε πιέζοντας το στόμα της στο δικό του.

Μετά ο τοίχος πίσω από την Περσεφόνη υποχώρησε, και εκείνη έβαλε μια φωνή την ώρα που ο Άδης όρμησε μπροστά. Πρόλαβε και τον εαυτό του και εκείνη από το να πέσουν στο πάτωμα, και μόλις στάθηκαν γερά στα πόδια τους, έγινε ο οδηγός της. Εκείνη αναγνώρισε τον τρόπο με τον οποίο την κρατούσε – προστατευτικά, το χέρι του ήταν ψηλά γύρω από τους ώμους της. Τέντωσε τον λαιμό της και ανακάλυψε ότι βρίσκονταν στην τραπεζαρία. Στο επίσημο τραπέζι καθόταν όλο το προσωπικό του Άδη, μαζί τους ήταν ο Θάνατος, η Εκάτη και ο Χάροντας.

Ο τοίχος στον οποίο είχαν στηριχτεί ήταν μια πόρτα.

Ο Άδης ξερόβηξε και η Περσεφόνη έκρυψε το κεφάλι της μέσα στο στήθος του.

«Καλησπέρα» είπε ο Άδης.

Ξαφνιάστηκε από το πόσο ήρεμος ακούστηκε όταν μίλησε. Δεν ήταν καν λαχανιασμένος, αν και μπορούσε να νιώσει την καρδιά του να χτυπάει στο αυτί της.

Νόμιζε ότι θα έβρισκε μια δικαιολογία και θα εξαφανιζόταν, αντί γι' αυτό όμως είπε: «Η αρχόντισσα Περσεφόνη κι εγώ πεθαίνουμε της πείνας και θα θέλαμε να μείνουμε μόνοι μας».

Εκείνη πάγωσε και του έδωσε μια στα πλευρά.

Τι έκανε;

Με τη μία, ο κόσμος άρχισε να μετακινείται, να μαζεύει τα

πιάτα, τα μαχαιροπύρουνα και τις τεράστιες πιατέλες με ανέγγιχτο φαγητό.

«Καλό βράδυ, αρχόντισσά μου, άρχοντά μου».

Βγήκαν έξω από την τραπεζαρία με βλέμματα που έλαμπαν και πλατιά χαμόγελα. Η Περσεφόνη συνέχισε να κοιτάζει κάτω, τα μάγουλά της δεν σταμάτησαν να είναι κόκκινα ενώ το προσωπικό του Άδη παρήλαυνε ένας ένας στο χολ για να δειπνήσει αλλού.

Όταν έμειναν μόνοι, ο Άδης δεν έχασε χρόνο και έσκυψε πάνω της, κρατώντας την από την πλάτη μέχρι τα πόδια της να ακουμπήσουν το τραπέζι.

«Δεν είσαι σοβαρός».

«Είμαι απόλυτα σοβαρός».

«Στην... τραπεζαρία;»

«Έχω μεγάλη όρεξη, εσύ;»

Ναι.

Όμως δεν πρόλαβε να απαντήσει. Ο Άδης τη σήκωσε πάνω στο τραπέζι, προχώρησε ανάμεσα στα πόδια της και γονάτισε όπως θα γονάτιζε ένας υπηρέτης στη βασίλισσά του. Το φόρεμά της σηκώθηκε ενώ τα χέρια του ανέβαιναν στις γάμπες της. Την πείραζε, τα χείλη του χάιδευαν το εσωτερικό των γοφών της προτού το στόμα του φτάσει στον πυρήνα της.

Η Περσεφόνη ακούμπησε την πλάτη της πίσω στο τραπέζι και ανάσαινε ακανόνιστα ενώ ο Άδης δούλευε, η γλώσσα του ήταν αδίστακτη σε αυτή την επίθεση, το κοντό του μουσάκι δημιουργούσε μια απολαυστική τριβή πάνω στην ευαίσθητη σάρκα της. Τον έπιασε, μπλέκοντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του, σπαρταρώντας κάτω από το άγγιγμά του.

Ο Άδης την κράτησε πιο σφιχτά, τα δάχτυλά του τα έμπηγε

μέσα στη σάρκα της για να την κρατάει ακίνητη. Ένας βραχνός ήχος τής ξέφυγε όταν τα χείλη του κόλλησαν πάνω στη σχισμή των δικών της και τα δάχτυλά του αντικατέστησαν την άγρια γλώσσα του, γεμίζοντας και ανοίγοντάς την μέχρι που η ευχαρίστηση εκτοξεύτηκε σε όλο της το σώμα.

Ήταν σίγουρη ότι έλαμπε.

Αυτό ήταν έκσταση, ευφορία, χαρά.

Και όλο αυτό διακόπηκε από ένα χτύπημα στην πόρτα.

Η Περσεφόνη πάγωσε και προσπάθησε να ανακαθίσει, όμως ο Άδης την κράτησε εκεί όπου ήταν και μουρμούρισε, κοιτάζοντάς την από τη θέση του ανάμεσα στα πόδια της.

«Αγνόησέ το». Το είπε σαν εντολή, τα μάτια του έκαιγαν σαν κάρβουνα.

Συνέχισε αλύπητα, προχωρούσε πιο βαθιά, με περισσότερη αγριότητα, πιο γρήγορα. Η Περσεφόνη ίσα που μπορούσε να μείνει πάνω στο τραπέζι. Ίσα που μπορούσε να αναπνεύσει, ένωθε λες και προσπαθούσε να βγει στην επιφάνεια της Στύγας, απελπισμένη για αέρα αλλά ευχαριστημένη που ήξερε ότι αυτός ο θάνατος θα ήταν ευτυχισμένος.

Όμως το χτύπημα συνεχίστηκε και μια διστακτική φωνή φώναξε: «Άρχοντα Άδη;».

Η Περσεφόνη δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν πίσω από την πόρτα, όμως, όποιος κι αν ήταν, ακουγόταν αγχωμένος, και δικαιολογημένα, επειδή το βλέμμα στο πρόσωπο του Άδη ήταν δολοφονικό.

Έτσι μοιάζει όταν αντικρίζει τις ψυχές στα Τάρταρα, σκέφτηκε.

Ο Άδης στηρίχτηκε πίσω στις φτέρνες του. «Φύγε» πέταξε κοφτά.

Για λίγο ακουγόταν μόνο η σιωπή. Μετά η φωνή είπε: «Είναι σημαντικό, Άδη».

Ακόμα και η Περσεφόνη πρόσεξε την αυξημένη ανησυχία στον τόνο της φωνής του. Ο Άδης αναστέναξε και σηκώθηκε όρθιος, παίρνοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια του.

«Μια στιγμή, αγάπη μου».

«Μην τον χτυπήσεις, εντάξει;»

«Όχι πάρα πολύ».

Δεν χαμογέλασε ενώ έβγαινε στον διάδρομο.

Η Περσεφόνη ένιωθε γελοία που καθόταν στην άκρη του τραπεζιού, κι έτσι κατέβηκε, έφτιαξε τα ρούχα της και άρχισε να βηματίζει στην πλουσιοπάροχη τραπεζαρία. Η πρώτη της εντύπωση από το δωμάτιο ήταν ότι φαινόταν υπερβολικό. Το ταβάνι στόλιζαν άπειροι κρυστάλλινοι πολυέλαιοι, οι οποίοι ήταν τελείως περιττοί, οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με χρυσό και η καρέκλα του Άδη στην κεφαλή του τραπεζιού έμοιαζε με θρόνο. Και το καλύτερο ήταν ότι σπάνια έτρωγε εκεί, συχνά προτιμούσε να τρώει τα γεύματά του σε άλλο σημείο του παλατιού. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που η Περσεφόνη αποφάσισε να τη χρησιμοποιήσει κατά τη διάρκεια του εορτασμού του ηλιοστασίου – κρίμα να πήγαινε χαράμι όλη αυτή η ομορφιά.

Ο Άδης επέστρεψε. Φαινόταν εκνευρισμένος, το σαγόνι του ήταν σφιγμένο και τα μάτια του έλαμπαν με μια άλλου είδους ένταση. Σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά της, με τα χέρια στις τσέπες.

«Όλα εντάξει;» τον ρώτησε.

«Ναι» είπε εκείνος. «Και όχι. Ο Ηλίας με ενημέρωσε για ένα πρόβλημα που καλύτερα να λύσω τώρα παρά αργότερα».

Έμεινε να τον κοιτάζει περιμένοντας, όμως εκείνος δεν της εξήγησε.

«Πότε θα γυρίσεις;»

«Σε μια ώρα. Μπορεί σε δύο».

Εκείνη σκυθρώπιασε και ο Άδης ακούμπησε το πιγούνι της για να ευθυγραμμιστούν τα βλέμματά τους. «Πίστεψέ με, αγάπη μου, το να σε αφήνω είναι η πιο δύσκολη απόφαση που παίρνω κάθε μέρα».

«Τότε μην το κάνεις» είπε βάζοντας τα χέρια της γύρω από τη μέση του. «Θα έρθω μαζί σου».

«Δεν θα ήταν συνετό». Η φωνή του ήταν απότομη και η Περσεφόνη έσμιξε τα φρύδια της.

«Γιατί όχι;»

«Περσεφόνη...»

«Μια απλή ερώτηση είναι» τον διέκοψε.

«Δεν είναι» ξέσπασε εκείνος και μετά σήκωσε τους ώμους, περνώντας τα δάχτυλά του μέσα από τα λυμένα του μαλλιά.

Έμεινε να τον κοιτάζει. Ποτέ του δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του με αυτόν τον τρόπο. Τι τον είχε εκνευρίσει τόσο; Σκέφτηκε να τον πιάσει για να πάρει την απάντησή της, όμως ήξερε ότι θα ήταν μάταιο, κι έτσι τελικά υποχώρησε.

«Καλώς». Έκανε ένα βήμα πίσω, δημιουργώντας απόσταση ανάμεσά τους. «Θα είμαι εδώ όταν επιστρέψεις».

Ο Άδης συνοφρυώθηκε. «Θα επανορθώσω».

Εκείνη σήκωσε το φρύδι της και τον διέταξε: «Ορκίσου».

Το βλέμμα του Άδη έκαιγε κάτω από το φως των κρυστάλλινων πολυελαίων.

«Ω, αγάπη μου. Δεν χρειάζεται να με βάλεις να πάρω όρκο. Τίποτα δεν θα με εμποδίσει από το να σε γαμήσω».

ΟΛΕΘΡΙΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

**ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ
ΥΦΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ...**

«ΔΗΛΑΔΗ, ΜΟΥ ΛΕΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΛΕΥΕΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;»

**Ο ΑΔΗΣ ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΕ ΚΑΙ ΧΑΪΔΕΨΕ
ΜΕ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΤΟΥ ΤΟ ΜΑΓΟΥΛΟ ΤΗΣ.
«ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, ΘΑ ΕΚΑΙΓΑ ΟΛΟΝ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΣΟΥ».**

Η σχέση της Περσεφόνης και του Άδη έχει μαθευτεί και η μιντιακή φρενίτιδα που ακολουθεί διαταράσσει την καθημερινότητά τους και απειλεί να αποκαλύψει την ταυτότητα της θεάς της άνοιξης. Ο Άδης, ο θεός των νεκρών, έχει ένα κολασμένο παρελθόν που όλοι ανυπομονούν να φέρουν στο φως, σε μια προσπάθεια να προειδοποιήσουν την Περσεφόνη να μείνει μακριά του.

Τα πράγματα θα γίνουν χειρότερα όταν μια τρομερή τραγωδία πλήττει την Περσεφόνη, ενώ ο Άδης αρνείται να τη βοηθήσει. Απελπισμένη, παίρνει την κατάσταση στα χέρια της, κλείνοντας συμφωνίες που θα έχουν ολέθριες συνέπειες.

Αντιμέτωπη με μια πλευρά του Άδη που δεν ήξερε ότι υπήρχε και συντετριμμένη από την απώλεια, η Περσεφόνη αναρωτιέται αν θα μπορέσει να γίνει πραγματικά η βασίλισσα του Άδη.

**ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 15 ΓΛΩΣΣΕΣ**

